

РЕШЕНИЕ

№ 2893

гр. София, 12.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 15.05.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Любка Петрова

ЧЛЕНОВЕ: Маруся Йорданова

Цветанка Паунова

при участието на секретаря Цветанка Митакева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **1839** по описа за **2020** година докладвано от съдия Любка Петрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Р. П. С. против Решение № 18640 от 21.01.2020 г., постановено по н.а.х.д. № 15467/2018 г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 107-ми състав, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 18-4332-011213/14.06.2018 г., издадено от зам. - началник на отдел „Пътна полиция“ СДВР, с което на основание чл. 175, ал. 1, т. 4 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) на Р. П. С. са наложени административно наказание „глоба“ в размер на 150 (сто и петдесет) лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 3 месеца за нарушение на чл. 103 от ЗДвП и на основание чл. 185 от ЗДвП му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 20 (двадесет) лева за нарушение на чл. 186, ал. 7 от ЗДвП.

С доводи за неправилност и необоснованост на обжалваното решение касаторът претендира неговата отмяна, както и претендира присъждане на разноски и за двете инстанции.

В проведеното съдебно заседание, касаторът, редовно уведомен се явява лично и с адв. Р..

Ответникът – СДВР отдел „Пътна полиция“, не се представлява.

Представителят на Софийска градска прокуратура намира касационната жалба за неоснователна.

Административен съд София-град, VI-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните, приема за установено следното:

Касационната жалба е допустима, тъй като е подадена от надлежна страна и в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК.

Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

Въззивният съд е приел за установена следната фактическа обстановка:

На 30.05.2018 г., около 23:36 ч. в [населено място], по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], жалбоподателят С. управлявал МПС – товарен автомобил марка „Фолксваген К.“, с рег. [рег.номер на МПС] . Срещу сградата на УНСС полицейският служител В. В. подал сигнал със стоп палка на водача на товарния автомобил, като палката била със светлоотразителни и ясночетими символи на МВР. Водачът не спрял автомобила си, а продължил движението си в посока [улица]. На кръстовището на [улица]и [улица], водачът е бил спрял от екип на 07 РУ-СДВР. За съдействие бил повикан екип на ОПП-СДВР, като на място пристигнал свидетелят Ч. Ч., който в хода на полицейската проверка установил, че водачът С. управлява МПС с наложено наказание глоба с фиш, незаплатена в срока за доброволно плащане.

Въз основа на така установеното, св. Ч. Ч. – младши автоконтрольор при ОПП СДВР, съставил на жалбоподателя АУАН № 621521/30.05.2018 г. за нарушение на чл. 103 от ЗДвП, за това, че водачът не се подчинил и не спрял на подадения сигнал със стоп-палка, а продължил движението си, както и за нарушение на чл. 186, ал. 7 от ЗДвП за управление на МПС с наложено наказание глоба с фиш, незаплатена в срока за доброволно плащане. Актът бил съставен в присъствие на нарушителя и на свидетел-очевидец на нарушението, което се установява от положените от тях подписи.

Жалбоподателят не изложил възражения срещу акта, като такива не са депозиращи и в срока по чл. 44, ал. 1 ЗАНН.

При пълна идентичност на описаните нарушения и при идентична правна квалификация, на 14.06.2018 г. е издадено атакуваното наказателно постановление от зам. - началник отдел „Пътна полиция“ при СДВР, като на основание чл. 175, ал. 1, т. 4 от ЗДвП са му наложени административно наказание „глоба“ в размер на 150 (сто и петдесет) лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 3 месеца за нарушение на чл. 103 от ЗДвП и на основание чл. 185 от ЗДвП му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 20 (двадесет) лева за нарушение на чл. 186, ал. 7 от ЗДвП.

Приетата от съда фактическа обстановка по делото е установена от показанията на св. В., както и от събраните по делото писмени доказателства, приобщени към доказателствения материал по реда на чл. 283 от НПК.

За да потвърди НП, съдът е приел, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, като са спазени изискванията на чл. 42 и чл. 57 ЗАНН и не са допуснати процесуални нарушения, които да са причина за отмяна на атакуваното НП. Нарушенията са ясно и точно описани от обективна страна (с посочване на време, място и начин на извършване), посочена е и съответната им правна квалификация. Съдът е приел също така, че от събраните гласни и писмени доказателства се извежда ясна и последователна фактическа обстановка, която сочи на безспорно извършено от жалбоподателя нарушение.

Обжалваното решение е валидно, допустимо и съобразено с материалния закон.

Настоящият състав счита, че не са налице твърдените пороци при провеждане на доказателствената дейност от районния съд, а фактическите му констатации са направени при съобразяване с процесуалните правила относно проверката и анализа на доказателствения материал. Районният съд е провел съдебното следствие по начин, който да обезпечи всеотстранното и пълно изясняване на всички обстоятелства по случая и разкриване на обективната истина. Като е провел съдебното дирене по този начин, съдът е спазил процесуалните изисквания на чл. 13 от НПК, чл. 14, ал. 1 от НПК и чл. 107, ал. 2 и ал. 3 от НПК.

В съдебното производство фактическите констатации, отразени в АУАН, нямат обвързващата доказателствена сила, каквато имат за административнонаказващия орган в производството по налагане на административно наказание по силата на чл. 189, ал. 2 от ЗДвП. Съгласно чл. 13, ал. 1 от НПК районният съд в пределите на своята компетентност е длъжен да вземе всички мерки за разкриване на обективната истина. В настоящия случай за установяване на фактическите обстоятелства, включени в предмета на доказване, съдът е събрал показанията на свидетеля В. – очевидец на нарушението. Същият е дал ясни, конкретни и непротиворечиви показания, които законосъобразно са кредитирани от съда при формиране на фактическите му изводи. Св. В. лично е подал сигнала със стоп-палка, възприел е нарушението от непосредствена близост, като подробно е разказал за подадения сигнал за спиране на водача със стоп-палка. Освен това свидетелят е бил категоричен, че жалбоподателят не се е подчинил и не е спрял автомобила си. Показанията на свидетеля категорично потвърждават констатациите, отразени в АУАН и НП.

Съответните на приобщения по делото доказателствен материал са изводите на съда, че от обективна и субективна страна водачът на МПС е осъществил състава на чл. 103 от ЗДвП. Съгласно последната разпоредба при подаден сигнал за спиране от контролните органи водачът на пътно превозно средство е длъжен да спре плавно в най-дясната част на платното за движение или на посоченото от представителя на службата за контрол място и да изпълнява неговите указания.

Според разпоредбата на чл. 175, ал. 1, т. 4 от ЗДвП водач, който откаже да изпълни нареждане на органите за контрол и регулиране на движението, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 1 до 6 месеца и с глоба от 50 до 200 лв. В случая на водача С. са наложени административни наказания за извършено нарушение по чл. 103 от закона, което се санкционира с наказания „лишаване от право да се управлява моторно превозно средство“ за срок от 1 месец до 6 месеца и „глоба“ от 50 до 200 лв.

Касационната инстанция напълно споделя мотивите на въззивния съд досежно индивидуализацията на наложените наказания на водача на МПС, които се явяват справедливи и съответни на извършеното нарушение. Същите са в рамките на законовите предели, като наложената „глоба“ е над средния предвиден размер, а наказанието „лишаване от право да управлява МПС“ е в размер към средния, като е определен срок от 3 месеца. За определяне на наказанията са взети предвид както тежестта на нарушението, така и данните за личността на нарушителя. Видно от справката-картон на водача, той е наказван многократно за различни нарушения на ЗДвП, като очевидно налаганите му административни наказания не са изиграли търсената превъзпитателна и възпираща роля. Жалбоподателят е бил спрял за проверка едва след преследването му от екип на 07 РУ-СДВР. Освен това, опитът за

осуetyване на полицейска проверка, чрез неспиране на подаден сигнал за това, представлява едно сериозно нарушение на правилата за движение, целящо да предотврати установяването на други допуснати нарушения.

Липсват основания и за приложение на чл. 28 от ЗАНН, доколкото извършеното нарушение не разкрива по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушения от същия вид.

По отношение на установеното нарушение на чл. 186, ал. 7 от ЗДвП, настоящият състав не споделя доводите на районния съд. Съгласно чл. 42, т. 4 от ЗАНН и чл. 57, ал. 1 от ЗАНН, АУАН и НП трябва да съдържат описание на нарушението. В случая, АУАН и НП не съдържат фактическо описание на установеното нарушение. Посочената като нарушена разпоредба на чл. 186, ал. 7 от ЗДвП не съдържа забрана за управляване на МПС с неплатена глоба. Нормата само указва, че издаден фиш, глобата по който не е платена доброволно в 7-дневен срок от датата на издаването му, се смята за влязло в сила наказателно постановление и се изпраща за събиране на публичния изпълнител. Обстоятелството, че не са предприети действия по принудително събиране на дължимата глоба, не може да е основание за повторно санкциониране на лицето, тъй като е налице неизпълнение от компетентните органи на задължението им за принудително събиране на дължимата сума.

В АУАН и НП не е посочено по отношение на кое наказание „глоба“ не е изпълнено задължението за плащане в срок, както и в какъв срок е следвало да бъде изпълнено, което прави фактическото описание на установеното нарушение непълно. С оглед съдържанието на процесното НП, настоящият съдебен състав намира, че изводът на районния съд за потвърждаване на същото в тази му част е неправилен, поради което Решението на СРС, с което потвърждава НП в тази част, както и самото НП следва да бъдат отменени.

Ето защо и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН, Административен съд, С.-град, VI-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 18640 от 21.01.2020 г., постановено по н.а.х.д. № 15467/2018 г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 107-ми състав в частта, в която потвърждава НП № 18-4332-011213/14.06.2018 г., издадено от зам .- началник на отдел „Пътна полиция“ СДВР по пункт втори – за нарушение на чл. 186, ал. 7 от ЗДвП, за което е наложено административно наказание имуществена санкция в размер от 20 /двадесет/ лева, като вместо него постановява:

ОТМЕНЯ НП № 18-4332-011213/14.06.2018 г., издадено от зам .- началник на отдел „Пътна полиция“ СДВР за нарушение по пункт втори – чл. 186, ал. 7 от ЗДвП, за което е наложено административно наказание имуществена санкция в размер от 20 /двадесет/ лева.

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕТО в останалата част.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

